

...da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
Rast.

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

Ob drugem deželnem kongresu Mladinske sekcije Slovenske skupnosti

Večkrat se razpravlja o odnosu, ki ga imamo mladi do aktivnega političnega udejstvovanja. V zadnjih letih se je mnogo slišalo, da mladi zavračamo tradicionalno politično angažiranost, to je udejstvovanje v sklopu strank. V tem bi lahko našli tudi ključ za krizo vseh državnih mladinskih strankarskih organizacij in pa za vzpon drugačnih gibanj, kot so npr. mirovna ali verska gibanja, ki niso tesno povezana s strankami in njihovimi ideologijami. Čeprav mnogi vidijo v tem nevarnost za demokratično življenje v državah »strankarske demokracije«, sem mnenja, da je to nov, pozitivnejši pristop mladih do politike. Večkrat so bili mladi instrumentalizirani v prid strankarskim interesom; njihove težnje po boljšem in pravičnejšem družbenem sistemu so bile zlorabljene od premnogih političnih organizacij. Tu bi rad omenil le tako imenovane delegirane dekrete za šolstvo, ki smo jih mladi z navdušenjem sprejeli, saj so predstavljali nov, demokratičnejši način upravljanja šole s strani vseh njenih komponent. Pozneje pa se je izkazala vsebinska plitvost te reforme, ki je privedla le do večje birokratizacije šolskega življenja. Lahek plen nekaterih strank je tudi dijaško gibanje. Pomislimo samo na nedavne zasedbe italijanskih šol v našem mestu proti »bilingvizmu«, ki so bile vodene s strani neofašistične italijanske stranke. Drug tak primer so tudi mnoge slovensko-italijanske manifestacije višješolcev, ki so sprejete s strani fantomatičnih koordinacijskih odborov in zelo »demokratično« izpeljane (vhod v šole je skorajda fizično zabranjen). Slovenski dijaki smo vedno dobrodošli, saj krepko pripomoremo k številčnemu uspehu teh akcij. Redkokdaj pa se zgodi, da kdo od nas spregovori ali celo vodi take akcije. Morda se sramujemo zaradi nedobrega znanja večinskega jezika (kaj pa »bilingvizem«?), ali pa je temu vzrok dejstvo, da so take manifestacije organizirane od »zunaj«, mi pa le pristopamo k njim kot »čreda ovac«? Poleg tega se sprašujem, kako da »demokratični« dijaki organizirajo npr. manifestacijo proti spolnemu nasilju, niso pa

(dalje na 92. strani)

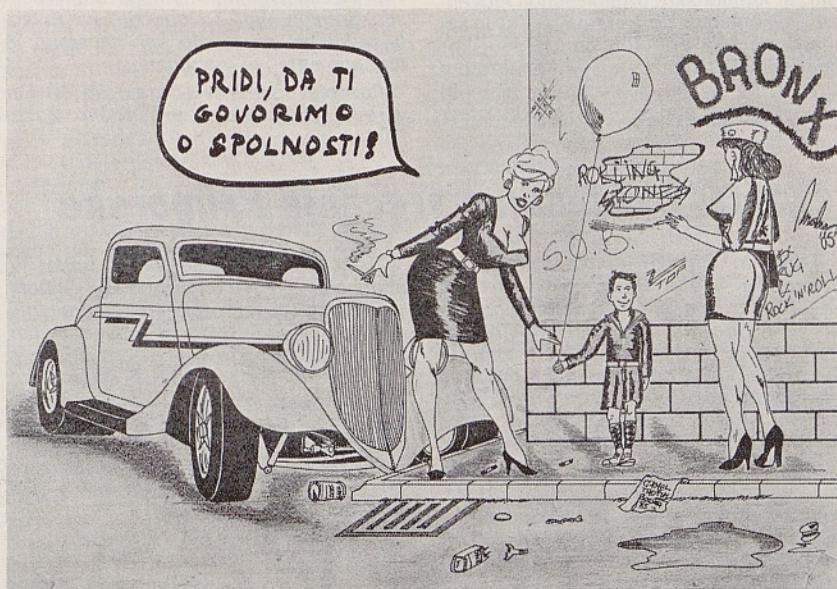
Nekaj misli o demokraciji na naših šolah

V petek, 29. marca, je na pobudo tržaške sekcije Zveze komunistične mladine Italije bilo v kinu Ariston v jutranjih urah zborovanje na temo spolnega nasilja in pravkar sprejetega tozadavnega zakona. O sami pobudi in njeni izvedbi bi se dalo seveda obširno diskutirati, čeprav z golim moralizmom in govorjenjem o pohujšanju ne sežemo do bistva problema. Pri prenateljnih sodbah je nevarno, da posplošujemo in da z enim zamahom obračunamo tako z lažjót kot z resnico. Laží so namreč večkrat zavite v mrežo resnic in polresnic in prav zato jih je tako težko izluščiti. V tem pa je prefinjenost in perfidnost takih pristopov, kakršen je bil ta, o katerem govorimo. Nesporno je, da z veliko naglico plujemo proti nekemu moralnemu relativizmu, katerega posledice je trenutno še težko predvidevati. Primer takega relativističnega mišljenja je bil recimo letak, ki je pozival na omenjeno zborovanje. Iz propagandistično in demagoško formuliranih gesel se je dalo jasno razbrati, da naj bi bilo mišljenje, po katerem je naravna edinole spolna zveza med moškim in žensko, klerikalno (!). Je to pot, ki bo človeka naredila bolj človeškega, ali lahko že govorimo o propadanju ne-

ke civilizacije in vrednot, ki so z njo povezane?

Ne glede na vse to pa je treba v zvezi z inkriminiranim zborovanjem ponovno opozoriti na način delovanja študentskega gibanja na slovenskih šolah. Zanimivo bi bilo izvedeti naslednje: kdaj so dijaki na zborovanju demokratično (z dvigom rok) glasovali o tem, kdo naj jim predava o spolnem nasilju? Kdaj so demokratično glasovali, da se udeležijo omenjenega zborovanja? Po katerem zakonu je nekaterim dovoljeno pred šolskimi vrati odvracati dijake od pouka? Zmešnjava je bila v soboto očitno taka, da dijaki sploh niso vedeli, zakaj stavkajo. Eni so govorili, da je stavka proti ravnateljem, ki so nameravali dati neopravičene ure udeležencem petkovega zborovanja, drugi pa, da je stavka v zvezi s senatno razpravo o šolski reformi. Tako postaja vedno bolj očitno, da je tudi demokracija in smisel zanjo ena od vrednot, ki jim polagoma zmanjkujejo tla pod nogami. Vsi so leta 1974 pozdravljali pooblaščenec odcelke kot demokratično pridobitev celotne italijanske družbe. Veliko se je takrat čvekalo o demokraciji, pluralizmu, soodgovornosti, sodelovanju

(dalje na 92. strani)

Seminar mladine evropskih narodnih skupnosti

Letošnji seminar MENSa, bivšega FUENSa, je bil v Lavinu, kraju, ki leži v švicarskem kantonu Graubünden. Približno devetdeset mladih predstavnikov 17 evropskih manjšin je bilo gost retoromanske manjšine, ki živi v teh dolinah.

Seminarja se je letos udeležila tudi rekordna skupina mladih iz Trsta. V Lavinu se je namreč znašla 9-članska delegacija Mladinske sekcije Slovenske skupnosti.

Glavni namen vsakoletnih srečanj je spoznavanje življenja, jezika, kulture, doseženih pravic in stopnje zaščite manjšine, ki gosti seminar. Sicer pa mladi udeleženci niso samo sledili predavanjem, ampak so bili tudi gostje retoromanskih družin, kjer so lahko spoznali življenje in razmere v teh dolinah. Nekoliko težav je bilo sicer s sporazumevanjem, toda čeprav je bilo naše znanje nemščine v veliki večini primerov pomanjkljivo, smo se vseeno razumeli, absurdno pa bi bilo misliti, da bi nam to uspelo v retoromansčini. Med drugimi stvarmi, ki smo jih videli je bil tudi sedež njihove krovne organizacije »Lia Rumontscha«, njihove šole, televizijsko hišo, radio; v večernih urah pa so mlade predstavnike evropskih manjšin zabavali kantavtorji, pevski zbori in glasbene skupine.

Zelo važna točka programa tega obiska v dolini Graubünden, ki je trajal od 30. marca do 6. aprila, je bilo delo po skupinah, kjer je vsak predstavnik lahko v svoji skupini spregovoril o stanju manjšine na raznih področjih javnega in kulturnega življenja.

Mladi Slovenci, člani Mladinske sekcije SSK, so navezali, oziroma še bolj utrdili prijateljske stike s koroškimi Slovenci, Gradiščanskimi Hrvati, Nemci in Ladinci iz Južne Tirolske, posebnega pomena pa so bili stiki, ki so jih navezali s katalonsko organizacijo »Juventut Nacionalista de Catalunya«, ki je letos prvič bila prisotna na MENSu, kot opazovalka. Stiki, ki so jih navezali v Lavinu, pa so se pokazali za trdne in uspešne, saj sta se dva mlada pred-

stavnika Kataloncev udeležila tudi drugega deželnega kongresa mladinske sekcije SSK, ki je bil 14. aprila v Nabrežini.

Zadnji dan zborovanja MENS v Lavinu je bil posvečen pregledu opravljenega dela. V popoldanskim urah pa je bil na vrsti občni zbor, na katerem so seveda bile običajne volitve novih članov, oziroma potrditve nekaterih že prej izvoljenih članov. Na občnem zboru pa je bila med drugim tudi izglasovana resolucija, ki izraža podporo MENSa boju Slovencev v Italiji za dosego naše narodne zaščite. V tem smislu smo tudi sestavili resolucijo, ki je bila odposlana predsedniku vlade Craxiju, predsednikoma senata in poslanske zbornice,

poslancema Cossigi oz. Jottijevi, in še senatorju za ustavna vprašanja Garibaldiju.

Domov smo se vrnili z občutkom, da je bil letošnji MENS zelo uspešen in ploden. Stiki z mladimi predstavniki evropskih narodnih manjšin pa so nam potrdili zavest, da je danes po vsej naši celini zelo občuteno vprašanje narodne zavesti in pripadnosti narodnim manjšinam. Mladi se v vedno večjem številu začenjajo zavedati te vrednote. To pa je tudi poročstvo, da bo Evropa prej ali slej končno dobila svoje pravo lice celine, na kateri lahko v miru in v strpnosti živijo vsi ljudje, pa čeprav so člani še tako majhnega naroda.

MARA

DOSP - vtisi o okrogli mizi

Letos so si organizatorji DOSPA — Dijaškega obmejnega srečanja Primorske — zamislili tudi okroglo mizo o šolskem življenju. Pobuda se mi je zdela zanimiva. Zato sem se odločila za sodelovanje. Udeleževala sem se pripravljanih sestankov, ki so se vrstili ra šoli v popoldanskim urah. Pri delu so nam pomagali nekateri profesorji. Zbirali smo predmetnike, urnike, se pogovarjali o izvenšolskih dejavnostih, izletih ... Na dan pa so prišla še nešteta druga vprašanja kot npr.: kaj mislimo o šoli na splošno, odnos med dijaki in profesorji ...

Vse od začetka smo bili malo v zadregi, ker se nismo vsi poznali, saj smo prihajali iz različnih višjih šol. Kmalu smo se spoprijateljili in de'o je steklo v kar pristrčnem vzdušju.

Končno smo posedli za »okroglo« mizo. Prvi trenutek se me je polastila trema. Kesala sem se že, da sem se spravila v takšen »šmir«. Ko pa sem zapazila preplah tudi na obrazih svojih sobesednikov, mi je šlo kar na smeh in hipoma sem se opogumila.

Pozneje so mi rekli, dam se še kar v redu »zdrdrala« svoje poročilo. Za tr-

žaške šole je poleg mene spregovorila tudi Dunja Sosič. Tržaški dijaki smo imeli seveda vodilno vlogo, saj smo vodili celoten potek okrogle mize. Povezovala sta Marko Leghissa in Dimitrij Vecchiet. Sodelovalo pa je še veliko drugih dijakov iz Trsta, italijanske šole v Kopru, srednje verske šole v Vipavi in slovenske gimnazije iz Celovca. Zanimivo in izčrpno poročilo so podli dijaki vipavske šole. Zelo nas je zanimalo in pritegnilo našo pozornost življenje na tej šoli, saj je celodnevna in bistveno različna od ostalih.

Njim ta šola pomeni tudi življenje, saj tam tudi bivajo. Zato imajo veliko izvenšolskih dejavnosti. Poudarili so tudi prijateljski odnos, ki ga gojijo do vzgojiteljev.

Problematika koprskih dijakov nam je bila že precej znana in zato ni vzbudila posebnega zanimanja. Dijakinji sta podali poročilo v slovenskem in italijanskem jeziku.

Podajanje dijakov celovške gimnazije je zvenelo malo pesimistično, saj so obravnavali predvsem nacionalno problematiko.

Se posebno pa se je debata razvnela ob vprašanju o odnosu dijak - profesor. Oglasili so se tudi nekateri vzgojitelji. Prišlo je do izmenjave najrazličnejših mnenj ne samo s strani profesorjev, ampak tudi s strani dijakov. Diskusija se ni izčrpala. Gotovo bi se nadaljevala, če ne bi potekel čas. Ostalo pa je odprtih še veliko drugih vprašanj.

Mislim, da bi bilo zelo pozitivno, če bi prišlo še do podobnih pobud, saj spoznavanje problemov vodi k plodnejšemu in pristrčnejšemu sodelovanju.

Osebnostem zelo hvaležna svoji profesorici, ki me je opogumila za tako delo in me tolažila, ko sva marsikateri dan prebili ob jabolku in kavici. No, pa hujše škode res ni bilo, saj sva obe še precej »okrogli«.

MARIJA ZLOBEC

Dijaško obmejno srečanje Primorske

Trinajsto Dijaško obmejno srečanje Primorske, bolje poznano s kratico DOSP, je za nami. Večtedenska priprava na ta praznik slovenske študirajoče mladine, je imela svoj višek v soboto, 20. aprila, ko je devetsto-glava množica gostov in gostiteljev preplavila Bcrov športni center ter ostale objekte, kjer so potekala športno-kulturna srečanja.

Odmev, ki ga je doživelo to srečanje ter zanimanje s strani gostov do zamejske problematike, je seveda točka v prid tej manifestaciji, ki že 13 let idejno združuje, čeprav le za en dan, cel zamejski prostor.

Mladinska razposajenost, volja do skupnega življenja, izmenjave mnenj, športnega ter kulturnega udejstvovanja, dajejo tej manifestaciji poseben čar, nekaj, kar pripelje vsako leto mlade iz različnih šol ter pokrajin na skupno srečanje, ki je iz leta v leto bolj uspešno, tudi zaradi naraščanja prijateljskih vezi med udeleženci samimi. Če bi parafrazirali De Coubertinov izrek, bi lahko rekli, da na tem srečanju »ni važno zmagati, temveč se spoznati«.

Šport in kultura sta dandanes morda edina socialna pojava, ki lahko še zdru-

(dalje na 92. strani)

Nekaj misli o slovenski kulturi v zamejstvu

Zgodovinska usoda slovenskemu narodu nikoli ni dovolila, da politično in kulturno zaživi v okviru svojih jezikovnih meja. Prav zaradi tega je slovenska kultura v zamejstvu nedvomno važen narodno prebudni dejavnik, glede na raznarodovalno tendenco večinskega naroda. Žal pa ta njena izredno važna funkcija ne prihaja do izraza zaradi splošnega nepoznavanja zamejske problematike, bodisi tu pri nas kot tudi v sami Sloveniji. Eden izmed poglavitnih vzrokov za tako stanje, so bili objektivni in subjektivni razlogi, ki so dolgo časa vzdrževali visoke pregrade med matico in Slovenci zunaj meja današnje republike Slovenije. Z veseljem lahko ugotavljamo, da se to stagnacijsko stanje zadnje čase vendarle popravlja, saj se prebujajo težnje k ustanovitvi nekega enotnega kulturnega prostora. Pojavlja se prepričanje, da se odnos matičnega naroda do zamejskih skupnosti ne bi smel oblikovati po političnih in svetovnonazorskih merilih. Ozko in parcialno obravnavanje celovite nacionalne problematike slovenske zamejske skupnosti ne more prispevati k njenemu večjemu povezovanju, saj zamejska skupnost ustvarja lastno bogastvo življenjskih sposobnosti. V zvezi s tem je obsodbe vredna tudi anahronistična - politična prepoved kroženja vseh slo-

venskih publikacij, katere krivec je preveč ideološko obarvani ločevalni kriterij.

Ostaja pa vendarle dejstvo, da imamo kulturo, svojo zamejsko kulturo in to je za nas Slovence izven meja naš domovine Slovenije izredno važno. Kolkoli je ta kultura vredna, je problem zase, ki pa ga ne gre podcenjevati. Ne moremo si namreč privoščiti, da bi zgolj iz kulturne nuje visoko vrednotili tudi začetniške poskuse.

Še pred nedavnim je kulturna Ljubljana našo zamejsko kulturo nizko cenila, ča ne kar podcenjevala. Občutak imam, da to počenja še danes, vendar ne tako očitno. Razlogov je po mojem več: Slovenci se moramo glede na to, da nas je malo, med seboj povezati, saj smo še vedno narodnostno in kulturno ogroženi, bodisi v Sloveniji (ali v širšem jugoslovanskem merilu) kot tudi (in predvsem) v zamejstvu. Ljubljana nas tudi upravičeno nizko vrednoti (razen redkih izjem) še posebno »zdaj, ko že na Kranjskem (Primorskem — v našem primeru) vsak pisari ... ta v prozi, oni v verzih se slepari«. Gramsci ni tako radikalen: zanj je vsak človek intelektualec, toda le nekateri ljudje imajo v družbi funkcijo intelektualca. Oba, bodisi Prešeren kot Gramsci, hočeta dokazati, da so za intelektualca

značilne in potrebne določene kvalitete, ki pa jih ne more imeti vsak.

Da je ljubljanska filozofska fakulteta najprimernejša odskočna deska za besednega ustvarjalca, o tem ni dvoma. Toda če v zamejstvu pogrešamo novega, izvirnega »literata«, potem je tudi res, da v Sloveniji sami ni že dalj časa na spregled kakega nadpovprečnega besednega umetnika - genija. (Zakaj vse to? Ker mi neprestano prihajajo na uho opazke, da je naš študij lažji, nekvaliteten, zato tudi »baze« za naprej ni. Po mojem gre le za dva različna učna postopka: na ljubljanski univerzi postaneš enostranski strokovnjak, specialista na svojem področju, pri nas pa dobiš širši vpogled v družboslovje nasploh).

Opazam, da se moja pozornost osredotoča zgolj na leposlovje. Kultura obsega nešteto človekovih dejstevovanj; toda za nas Slovence je kultiviranje jezika in s tem besedne umetnosti poglavitna naloga, cilj. In če je za nas zamejce kultura važen narodnoprebudni dejavnik, skupek vrednot, ki nam omogočajo afirmacijo tudi na evropski ravni, potem je literatura tista struktura, ki ima pri tem največ zaslug. Literatura kot umetnost seveda, ne pa kot ilustracija v politične namene.

ADRIJAN PAHOR

Mnenje mladih ob izidu dijaškega glasila »Pot«

Najtežji je začetek, potem že steče, pravijo modri ljudje. Upajmo, da se bo to pravilo potrdilo pri dijaškem glasilu »Pot«, ki sta ga takoj po velikonočnih počitnicah izdala znanstveni in klasični licej »France Prešeren« v Trstu.

Gre za izbor domačih in šolskih nalog, ki so jih napisali naši višješolci. Ob tem gradivu pa si lahko preberemo tudi nekaj pesmi, razmišljanj in krajših referatov, ki skupno kažejo zanimivo podobo o zanimanjih in razgledanosti dijakov liceja »Prešeren«.

Zdi se nam zelo primerno in lepo, da je ta dijaški list izšel v letu, ko se spominjamo 40-letnice obnove slovenskih šol pri nas. To potrjuje, da je med našo mladino in njihovimi profesorji še veliko idealizma in pripravljenosti, da si zavijajo rokave ter izvedejo pobudo, ki je sicer po koncu »Literarnih vaj« že imela svojega predhodnika v glasilu »LSD«. »List slovenskih dijakov« pa so urejali dijaki sami in je bil zato pogojen od sodelovanja in zavzetosti višješolcev. Ker pa ni imel za seboj trdnejše oblike in so najbolj navdušeni sodelavci maturirali, je »LSD« propadel.

Mislimo, pravzaprav upamo, da bo s »Potjo« drugače kot je bilo z »Listom slovenskih dijakov« in nekaterimi drugimi glasili, ki so občasno izšla. Zglejda namreč, da so nastopili drugi časi. Iz odgovorov k vprašanju ankete, ki

so jo lani izvedli med abiturienti slovenskih višjih srednjih šol v Trstu, namreč vidimo, da je 70 odstotkov dijakov mnenja, da je višješolsko glasilo potrebno.

Po želji dijakov naj bi tako glasilo seveda objavljalo predvsem njihove literarne izdelke in članke, ki govorijo o problemih mladine, slovenskih šol in družine. Glede usmerjenosti pa se mnenja delijo na tiste, ki si želijo apolitično glasilo, in one, ki so za strankarsko ali politično-idejno obarvan list. Velika večina pa se nagiba k apolitičnosti.

Prva številka »Poti«, ki je pred nami, odgovarja tem dijaškim željam.

Vsebinsko je dovolj pestra, kot so med letom pestre šolske in domače vaje. Po uvodni predstavitvi lista nas v branje uvede članek o sožitju med ljudmi in narodi. Sledita članka, posvečena šoli. Prvi je izrazilo zgodovinsko obarvan in razčlenjuje usodo slovenskih šol do današnjih dni, drugi pa piše o vlogi šole, kot posredovalke človeškega znanja in občin vrednot.

Veliko člankov je namenjenih glasbi. Zanimivo je, da so mladi dijaki znali na to temo ustvariti nekaj res dobrih strani. Zanimiv je recimo opis srečanja in pogovora med Johannom Sebastianom Bachom in Johnom Lennonom, kjer avtorica prihaja do zaključka, da glasba »neposredno pomaga vsem ljudem kjerkoli na svetu, da ostanejo ljudje«.

Nekaj člankov je posvečenih tehnološkemu napredku, ki ga je doživel svet. Članki so različne vsebine, nekateri skušajo opozoriti na pozitivne pojave, drugi pa nas opozarjajo na stehizirano in pasivnost, ki jo večkrat povzroča prevelika odvisnost in nekritično gledanje na napredek.

Lepo napisana je krajša predstavitev »Trsta v Zelenem izgnanstvu Alojza Pebule«. Zanimivo se bere spise o likih, ki sta jih izoblikovala slovenska pisateljica Jurčič in Pregelj. Na zadnjih straneh »Poti« pa si lahko preberemo še spise »Jaz in odrasli«, »Namesto pesmi« in »Razmišljanje« ter prav na koncu še vabilo k oblikovanju naslednje številke.

Med članki, ki smo jih navedli, si lahko preberemo tudi nekaj pesmi, ki jih je v glavnem prispevala Živa Pahor. Dijaki pa so poskrbeli tudi za odlično likovno opremo, saj so skupno z naslovnimi stranmi pripravili osem linorezov, ki lepo krasijo prvo številko »Poti«. Upamo in želimo, da bi ji še pred koncem šolskega leta sledila druga številka.

M. T.

RAST, mladinska priloga Mladike 4 85. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, maj 1985. To številko je uredil Marko Tavčar.

OB DRUGEM DEŽELNEM KONGRESU ...

zmožni pripraviti enotne slovensko-italijanske manifestacije v prid globalni zaščiti ali pa vsaj sožitju med tu živečima narodoma.

Mnenja sem, da smo mladi in nasploh Slovenci še vedno politično nezreli, kar se odraža, razen nekaterih redkih izjem (kot npr. enotni manifestaciji v Gorici in Trebčah), tudi v našem političnem življenju. Prevečkrat se zgodi, da se nekateri izvoljeni predstavniki zavzemajo ali se morajo zavzemati le za ozke strankarske interese, pri tem pa pozabijo na dobrobit naše celotne skupnosti.

Mnenja sem, da bi moral med Slovenci v Italiji zaveti nov duh oziroma novo mišljenje. Mnogo je znakov v to smer, naj tu ponovno omenim enotni manifestaciji v Gorici in Trebčah. Kajti, če res želimo obstati v stvarnosti, v kateri živimo, kot aktiven in suveren dejavnik, moramo to dokazati ne samo na gospodarskem ali pa na športnem, ampak tudi na političnem področju.

MARJAN BRECELJ

* * *

J.K.

PODOŽIVLJENI MIT (domača vaja)

Glej val.

*Brez miru,
brez oddiha,
neutrudno in stalno
ob skalo trdo,
belo peni se.*

*S svojimi rebri,
pestmi ...
neomajna se čer mu brani.*

Val skuša jo zmehčati.

*A skali ni,
da bi s peno slano
se igrala.*

*Zdaj nežno,
zdaj s silo
spet in spet
ji dvori val.*

*Saj ve, da le tako,
pred dawnimi je časi,
ko sin Kronida
vladal je na svetu,
mu uspelo je,
ko val za valom
je ob čer v morju butal,
mornico penil v beli,
dragoceni okras,
premagan sicer,
a zato junak,
življenja dati Afroditi.*

Kaj se dogaja med študenti v Ljubljani

4. aprila je prišlo do popolnega bojkota plačevanja stanarin v študentskih domovih v Ljubljani. Vzrok temu je povišanje stanarin in hrane v študentskih menzah za 25 odstotkov. Študentje so izvedli anketo, kjer so ugotovili, da s povprečno mesečno vsoto, s katero študent razpolaga (mišljena je tu predvsem štipendija, ki je pa vsi ne uživajo), ne morejo kriti niti najosnovnejših potreb. Za stanarino, kosilo, 1/2 kg kruha 22-krat na mesec, liter mleka dnevno, vozovnico za mestni promet, povprečne stroške za vožnjo 4-krat na mesec domov in nazaj, wc papir in mesečno naročnino na časopis potrosi študent mesečno 12.280 din, povprečna štipendija pa znaša le 10.640 din. Zato je upravičeno prišlo do bojkota. To protosno stanje se odraža tudi na zunaj z lepaki, na katerih piše: »Zdaj postaja uni/verza kontra/verza«, »Nikar nam ne lajajte več o tem, kaj misli naš delavski razred. Njihovi sinovi in hčere smo«, »Študent naj bo študent«, »Zahtevamo pogoje in razloge za študij«. Podobni lepaki so viseli po vseh študentskih domovih v Ljubljani, pa tudi v Mariboru, Kranju, kjer ravno tako bojkotirajo plačevanje. Skratka gre za organizirano in povezano dejanje. Zanimivo je dejstvo, da so upravniki študentskih domov za Bežigradom in Gerbičevi ulici vneto trgali lepake.

Potekali so tudi sestanki zborov stanovalcev po vseh domovih, kjer so se izoblikovali konkretni predlogi in stališča za delegatsko konferenco (na njej bi se namreč odločalo ali se stanarine povišajo ali ne). Razprava je bila, sklenili pa so, da se izvede raziskavo o

socialnem položaju preden se povišajo stanarine študentov. Na osnovi tega naj bi se odločalo ali je povišanje upravičeno ali ne.

Bojkot se seveda nadaljuje, kajti vsi študentje smo prepričani, da si marsikdo s tako visokimi stanarinami ne bo mogel privoščiti študija v Ljubljani. Iz tega sklepamo, da se začenjajo časi, ko bodo lahko nadaljevali študij le otroci iz višjih slojev. Tega pa ne moremo dopustiti. Zato se moramo za naš »status« boriti!

m v

* * *

O DEMOKRACIJI NA NAŠIH ŠOLAH

itd. A kaj pomeni danes vse to? Očitno pomeni, da je dovoljeno špekulirati na račun neodgovornosti mase, in vse to v imenu enotnosti in naprednosti dijaškega gibanja. Seveda je tudi vse to razglabljanje mlatenje prazne slame, če med dijaki samimi ne pride do preverjanja stališč, odprte diskusije in dialektičnega soočenja. Če pa do tega ne pride, se postavlja vprašanje, kakšen smisel pa še ima dijaško gibanje. V prejšnji številki »Rasti« so nekateri anketirani dijaki skoraj soglasno izjavili, da mora biti dijaško gibanje daleč od strankarskih špekulacij in ideoloških manipulacij. Verjetno je to tiha želja večine naših dijakov. Čas je torej, da se od nezrečenih besed in želj preide k dejanjem. Ne zaradi ljubega miru in iz ljubezni do ravnateljev, ampak zaradi dijaškega gibanja samega in pomembne vloge, ki jo lahko igra med mladimi.

VASJA

Koncert treh zborov v Boljuncu

Dne 13. aprila je Tržaški mešani zbor priredil v Kulturnem domu »F. Prešeren« v Boljuncu zanimiv večer. Pri koncertu so sodelovali trije zbori treh različnih narodnosti. To so bili — poleg že omenjenih organizatorjev — avstrijski zbor Singgemeinschaft Kötschach-Mauthen ter Coro polifonico triestino.

Dvorano je napolnilo lepo število ljubiteljev zborovske glasbe, ki so lahko prisluhnilli zanimivemu in bogatemu programu. Prvi so nastopili pevci in pevke Tržaškega mešanega zbora, ki so pod vodstvom Tomaža Simčiča zapeli devet pesmi iz slovenske in tuje glasbene zakladnice.

Sledil je nastop zbora Coro Polifonico triestino, ki ga vodi Fabio Nesbeda. Tudi na tem nastopu je tržaški zbor potrdil svoj sloves dobrega interpreta in odlično tehnično znanje. Tudi nemško govoreči koroški gostje, vodi jih Fritz Unterweger, so s peštrim programom ter solidnim nastopom navdušili občinstvo.

Svoj višek pa je koncert dosegel s skupno pesmijo nastopajočih zborov. Dvorano Kulturnega doma v Boljuncu je namreč napolnilo voščilo »Mnogajja lje-

ta«, pesem iz staroslovenske liturgije. Vsi pa so to voščilo razumeli tudi kot željo, po skorajšnjem snidenju ter ponovnem uspešnem sodelovanju. Koncert je namreč dokazal, da je glasba jezik vseh narodov.

Peter in Tomaž

* * *

DIJAŠKO OBMEJNO SREČANJE PRIMORSKE

žita današnji svet. Prav v športu in kulturi pride še do konstruktivne konfrontacije, ki naj ne bi zašla v ekstremizme (kar pa se, žal dogaja). Letošnji DOSP je zbral 900 mladih, ki so seveda različni med seboj, a vendarle s enako željo v srcu, želja, ki ni le izraz enodnevne sugestije čudovitega doživetja, temveč nekaj trdnjega — želja po boljši prihodnosti, katere kovači bomo predvsem mi mladi. Prepričani pa smo, da so podobna srečanja kot je bilo 13. dijaško obmejno srečanje Primorske, resnična priložnost, da pride do medsebojnega spoznavanja in spoštovanja, kar edino lahko uresniči to željo.

PETER RUSTJA